

Hét perc fény

Folyóparton ülök az Epte kanyarulatában, és festem a vizet meg azt a négy fát, akár Monet. Mellettem egy fénykép. Nagymamámat ábrázolja a szép ruhában a cseresznyefán. Amin kis pöttyök vannak.

A haja sem kócos, nem fújja a szél.

Itt is rám hasonlít. Vajon azokat a fákat festem-e, mint Claude? Nem tudom. Jegenyenyaram. Belefestem a szelet, ha hajlik is a törzse. Egyenesen áll. Ki kellett jönnöm ide, mert valaki jegenyenyárnak hív. Meg kellett tudnom, milyen a kérge. Pihafa. Mosolygok. Puhafa. Erős ez a törzs. Már értem. A férfi leül a Rábához, kinyitja a horgászbotot, a kicsi széket, és átváltozik költőből horgásszá. Sosem jegyzetel, de mindig mosolyog. Nézem a Rába partját, mert nem kell Epte, nem kell Franciaország, sem Monet. Csak a fű a nevetés. Pár szó. A szél borzolta folyó. A férfi. Beleharap a körtébe. Mézízű. Szeretem a vadkörtefák illatát. Jegenyenyár.

Titkos esték

I.

Kicsiny folyóban úsztam délután.
Szelíd sodrású, óvó, biztonságos.
Parttól partig csak néhány karcsapás.
Pucér gyermek voltam, szeretett a víz.

Régi mozifilm záró képsora ez,
mosolygok magamban, miközben
biciklizek a hársak között
az út végén lenyugvó Napba.
Hozzád-e, vagy csak hazafelé?
Annyi mindent adhatnék. Elfogadod?
Megtaníthatlak úszni.
Ráfekszel a folyó testére és megtart.
Kis dióhéj leszel rajta. Semmi mást ne érezz,
csak azt, hogy kis dióhéj vagy.
Világá indult sajka.

Öllek szelíden, sodorlak, óvlak,
a folyód leszek és megtartalak.
A lebegés az első, amit megmutatok.
Ráfekszel a vízre, nem félsz.
Mintha az anyaméhben lennél,
vagy mintha bennem, s ringatnálak.
Fölötted a Nap ég, pöttyöt süt az orrod hegyére.
Alattad az Óselem. Az enyém. Mindenkié.

A kék patak ibolyába vált, majd az is halványul, foszladozik,
s ahogy visszatalál a szürkébe, parányi rózsá csillan rajta.
Jegecskének szólítod, hideg rózsaszínek.
Az én kicsiny folyómra inkább azt mondanád, szeszélyes.
Nevetnél hozzá, ragyognának a fogaid.
Én melegnek érzem a szelíden sodró időt,
égetett cukor illata száll fölötte.
Legyen a Tiéd minden estém. Titkait magába rejti,
amint belecsusszan a Nap.

II.

Lustán ereszkedik a folyóba. Fáradt tűzgömb.
Minek sietne? Megfontoltak a mozdulatai.
Ágyat bont magának este hat után.
Lejebb és lejebb. Ahogy testet a tömegvonzás,
visszaviszi oda, ahonnan vétetett.
Titkos nász a faluvégen. Combomra terített konyhakendőn
a napszámos-vacsora. Paradicsomot ennék. Szalonnát hozzá.
Fehér kenyérral. Asszonypuha fehér kenyér, ahogy Te mondanád.
Kiserdő nőtt itt valaha, már nyoma sincs.
Pár cigánymeggy maradt csak, meg az emlék, hogy féltem,
mindig féltem. Sunyi rókát véltem utánunk lopakodni.
Nem jött, de éreztem, hogy nyomon követ, ezért remegtem.
Akácerdő volt. Töről nőtt, satnya akácok virágait ettük,
nem törődtünk azzal, ha összekaristolja a kemény fű a lábunk szárát.
Fehér fürtök, arrogáns gazok, zöld füvek.
Békák kuruttya a füledt éjszakákban. Magukban bízó hajnalok.
Iszap, amivel bekentük egymást. Égig érő sás.
Hosszú szárú, sárga virág. Kiirthatatlan, erőszakos.
Ezt festette meg valaki. Pontosan ezeket a sárga virágokat.

A háttér kék a képen. Mindig kék. Szerethetetlen üres kék. A mellette lévő kukoricást is lefestette. Amiket a szerelmesek látogattak. Ha már elég nagy volt, eltakart minden meztelenséget. Valahol ott maradt a bugyim is. A kukoricás melletti napraforgóban. Kukoricákat törtem, roppant a derekuk, barbár élvezettel hántottam le a zöld leveleket, hogy beleszagoljak az apró, tejnedves, fehér fogakba. És hajuk volt. Szőke meg vörös. Ez volt nekünk a nyár. Mezítlábas, suta, rohanó ölelések a pillanattal, és nem számított, ne sírj most, semmi nem számított, éltünk, szerettünk, mondom, hogy ne sírj.

Szőcskeföldje

Hol volt, hol nem volt, élt egyszer egy ember, ő volt a bolond Ferkó. A Nagypám rossz kezén lakik, amellyel a Sokol rádiót tartja. Ja, hogy nem látjátok. Persze hogy nem, mert ő az én képzeletem szüleménye. A múltkor mesélt nekem a kisablak titkáról, arról, hogy ott lakik a szű, és hogy eszi a nagyszájkát meg a kisszájkát, és most nagy a sírás-rívás a kicsi barnára festett ablakkeretben, és elmesélt mindent, hogy mi történt, mióta nem voltam papáéknál. Felmentünk csilighez, a szörnyhöz. Megtekertem, és kicsörgött, ijedtemben a padlásfeljáróig futottam, de ott elkapott a Ferkó, különben leestem volna!

Még reggel volt, kilencfelé járhatott az idő, amikor el kellett mennem az ágyomhoz tejért (így mondta mamuska), s azzal a kannát a kezembe nyomta. Jó zsíros tejet adtak az ágyom tehenei.

Nagyanyám felforralt a tejet, a fölét egy kispohárba tette, hogy jó lesz tejszínnek a kávéjába. Mi aztán megittuk bolondosommal a tejet a verandán, jó nagy karéj kenyérral.

Aztán játszottunk kútágassal, de ilyenkor mama mindig kiszaladt, hogy mély a kút, jöjjenek el onnan! Mérgező is volt, és ijedt is, láttam a tartásán. Aztán papával kimentünk a gáthoz, megnézni, mekkora a víz, és hogy a folyó nem készül-e kiönteni. Aztán a szilváshoz ballagtunk el nagy komótosan. Jó sok szilvafa volt ott, tudtam, hogy az itteni szilvából készül a lekvár meg a pálinka. Láttam, hogy nem lett kivágván a bodzabokor, mert nagyanyám abból főz majd bodzaszörpöt és később bodzalekvárt. Közben már, papám, majd elalszik, olyan álmos! Lassan elértük a Szent Antal szobrot, innen már nem messze volt szőcskeföld, ahol az őzek laktak. Ott volt a tarló is, és mi bolond Ferkóval meztelán végigmentünk rajta.

Amikor még csak olyan 6 éves lehettem, történt, hogy lángba borult a búzaföld. Emlékszem, milyen szomorúan potyogtak ki a kalászból a szemek. Az egész szőcskeföld sírt (amit én hallottam csak), miközben a templomban szentelték a búzát. Közben odaértünk a ligethez, amit az apu csak úgy hívott, a föld. A házikóban, ami kastély volt a szememben, rongyszőnyeg futott a téglákon. A falon egy vakfoltos tükör lógott a fésülködéshez. Sosem láttam benne a copfjaimat rendesen. Az asztalon, ahol a bátyám tanult mindenféle hülyeséget, ezt ő mondta, ott volt apu kenyere és a bora. Tudtam, hogy nem szabad hangosnak lennem, mert a kiserdőben lakott a róka, akit a kisherceg megszelídített, és most ott a többi pici róka.

– Papa, megnézhetjük?

– Kislányom, még talán ki sem nyílt a szemük! – mondta komolyan nagypám.

A nagyerdőben meg az őz lakott, aki mindig az agancsát élesítette a fenyőfáknál. Hátralj gumölcsök voltak, ott lakott a kukac, ami bodrokat csinált a körtékre, míg apu le

nem permetezte. A szelíd kis nyulat is láttam, bár a koboldom fityiszt mutatott, és azt mondta, hogy nincs is ilyen, a céniák mögött pedig volt, és milyen gyorsan futott.

Szöcskedombon laktak a gombák. Eső után idejártunk nagyapával szedegetni. Ő tudta, hogy melyik az ehető, melyik a mérges. A rossz kezére kötötte a botot, és azzal szedte a gombákat. Néha a nap már lement, amikor hazaértünk.

– Hát ti, hol voltatok ilyen sokáig? – kérdezte a nagyanyám.

– A kocsmába, mert ettem egy fagyit – árulkodtam el magam. Ej, Kálmán! Egy évben egyszer iszol, akkor a másik évre teleiszod magad!

De nem tudott haragudni rá! Látod Kriszti? Már húzza is a lóbórt a papa. Meg a kását is fújja, tette hozzá bolond Ferkó.

Másnap aztán beálltam kincsvadásznak az udvaron. Fel volt túrva az udvar, mert filléreket kerestem, és üvegdarabokat, amin át lehet látni. Ámde, közben pisilnem kellett, és nem vettem észre a japányüköt mögöttem. Meg is bántam, mert jól belecsípett a fenekembe, de úgy ám, hogy sokáig nem tudtam ülni. Milyen jó volt a málnásba! A Tibi mindig jött málnáért, papa ilyenkor a nyakába kötötte a lábost, és úgy szedte a málnát. Kis lábos volt, a hátoldalán egy kendős nővel. Meg volt foltozva. Mamuska azt mondta, hogy a varga csinálta még akkor, amikor a sós gödörbe lakott még a nádas fehér házában! Varga?, kiáltott fel a koboldom, hát ő cipőket készít, meg javít, nem? Azzal leült, és erősen gondolkodott.

Aztán meg mennyit fürödtünk mi a gátnál! Hét pofára ettük a fényt! És csokoládébar-nák voltunk. A kobold persze jött az unokatestvéreimmel. Lobogott a klottgatyájuk, vékonyka pipaszár lábuk meg rúgta port. Mi persze, a legdivatosabb kis bikininkbe mentünk ki, mégse figyelt ránk senki. Sokszor estig kinn maradtunk. Akkorra már a tücskök is cirpelték. Aztán megszólalt a nagyharang is. Mennünk kellett.

Ez volt az én szöcskeföldem, ahol mindig szépen tűzött a Nap, ahol szarvasbogarat szedtünk, és ahol az időt a templomtorony hangja jelezte.

Minta egy gömbhöz, installáció, mandarinhéj, 2012. (Fotó - MAGMA, Sepsiszentgyörgy)

